

ת"פ 54937/01/19 - מדינת ישראל נגד דניאל שריקי, יובל שריקי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 54937-01-19 מדינת ישראל נ' שריקי(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 423342/2018

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	1. דניאל שריקי (עציר) 2. יובל שריקי

הכרעת דין

האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

כתב האישום הוגש נגד הנאשם יחד עם אחיו, דניאל שריקי (להלן: הנאשם 1), אשר לו מיוחסת, בנוסף, עבירת איומים שבוצעה כלפי אותם מתלוננים, מספר ימים קודם לאירוע דנן.

בעניינו של הנאשם 1 מתארכים ההליכים המקדמיים, בשל מצבו הנפשי. כיוון שכך, מצאתי לנכון שלא להאריך את עינוי הדין כלפי הנאשם, והוריתי על הפרדת הדיון, כך שהכרעת הדין מתייחסת אך ורק לחלקו של הנאשם בכתב אישום, היינו: אישום 2 בלבד.

על פי עובדות האישום, שני הנאשמים הם אחים תאומים. ביום 21.9.18, בשעה 9.00, הגיעו שניהם ברכב למפתן דלת מרפאת השיניים של המתלוננים יוסף ומאיה פנחסוב (להלן המתלוננים), בה עובד ד"ר דוד יעקובוב. כשהגיעו, יצא הנאשם 1 מהרכב, ניגש אל המתלוננים ודרש לקבל טיפול רפואי. המתלונן סירב לטפל בנאשם 1, כיוון שיום קודם לכן הגיע למקום ואיים עליו (בגין כך הואשם הנאשם 1 באישום הנוסף). בתגובה לסירוב אמר הנאשם 1 למתלונן "אני אזיין אתכם, אתם תשלמו". מיד ובסמוך יצא הנאשם מהרכב ואמר למתלוננים: "אתם לא רוצים לטפל בחבר שלי, אני שורף לכם את החנות היום", ושב וחזר על הדברים מספר פעמים.

טענות הנאשם

הנאשם כפר בעובדות וטען כי הגיע ביחד עם אחיו, הנאשם 1 למרפאה, כשהאחרון סובל מכאבי שיניים. לטענתו הוא נהג ברכב והביאו למקום כדי לעזור לו. כשהגיעו למרפאה, ביקשו מאד שהנאשם 1 יתקבל לטיפול, ומשסורבה בקשתם, הנאשם הביע מורת רוח ועזב את המקום, אך הוא לא איים.

מטעם התביעה העידו שני המתלוננים וכן העיד ד"ר יעקובוב. מטעם הנאשם העיד הוא לעצמו.

ניתוח הראיות

לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי בראיות, אני מוצאת כי התביעה הוכיחה את העובדות מעבר לכל ספק סביר, ואיני מקבלת את גרסת הנאשם. להלן אפרט נימוקיי:

א. עדי התביעה העידו באופן קוהרנטי ומהימן אודות שני אירועים שהתרחשו במרפאה באותו שבוע, בהקשר לנאשמים. הראשון - ביום א' (16.9.18) והשני - ביום ו' (21.9.18), כמתואר בכתב האישום. לענייני רלוונטי האירוע השני בלבד.

ב. המתלונן תיאר כי במועד האירוע הגיעו הנאשמים יחדיו למרפאה כדי לקבל טיפול, כשהוא עמד באותו רגע בפתח המרפאה, על המדרכה. לדבריו, אמר לנאשם 1 כי אף רופא לא רוצה לטפל בו, כיוון שהתנהג בצורה לא טובה במרפאה בתחילת אותו שבוע. בתגובה הנאשם 1 החל לקלל, ואילו הנאשם אמר "אני **אשרוף את העסק שלך**". המתלונן העיד כי משפחת הנאשמים מוכרת לו כמטופלי המרפאה, ובתחילה קיווה שהעניין יטופל על ידם, לפיכך נמנע מהגשת תלונה במשטרה לאחר האירוע הראשון. ואולם, כשחזרה ההתנהגות על עצמה באירוע דנן, ניגש למשטרה באותו היום. המתלונן הבהיר כי כוונתו היתה רק לבקש שירחיקו את הנאשם, כיוון שפחד שישרוף את העסק. כשנשאל מי שמע את האיום, הבהיר כי מי שנכח במקום היו הוא עצמו וד"ר יעקובוב, ואילו אשתו המתלוננת היתה בתוך המרפאה, ושמעה את הצעקות של הנאשם. יש לציין כי ב"כ הנאשם הציגה למתלונן כאילו הנאשם 1 איים שישרוף את העסק עוד באירוע הראשון, אך הוא לא טען כך, ונראה שנוצרה אצלה אי הבנה. מן הפרוטוקול עולה כי המתלונן עמד על כך שבאירוע דנן, מי שאיים עליו הוא הנאשם (עמ' 24 ש' 25; עמ' 27 ש' 29).

ג. המתלוננת העידה אף היא כי במועד האירוע שהתה בתוך המרפאה ושמעה קללות איומים וצעקות מבחוץ, לרבות איום "שישרפו את המקום". לפי עדותה, לא היתה בחוץ ולא ראתה את הנאשמים, אך המתלונן אמר לה כי היו אלה אותם שניים שהיו במרפאה בתחילת אותו שבוע (עמ' 35 ש' 26). בנוסף, העידה כי באירוע הראשון שהתרחש בתחילת השבוע היא ראתה את שני הנאשמים, וכן שמעה את איומי הנאשם 1. גרסתה תומכת בעדות המתלונן לפיה נמנעו מהגשת תלונה בו ביום, כיוון שקיוו כי משפחת הנאשמים תרגיע את המצב. עלה מעדות המתלוננת שהיא סברה בטעות כי הנאשם הוא חברו של הנאשם 1, ולא ידעה כי מדובר באחים, אך אין בכך כדי לפגום בעדותה. בנוסף, עלה כי אינה זוכרת במדויק פרטים קטנים, אך שוכנעתי כי גרעין עדותה מהימן, וקשה לצפות שתזכור את האירוע לפרטיו בחלוף הזמן.

ד. העד ד"ר יעקובוב העיד כי עבד בשעתו במרפאה, וכיום כבר אינו עובד שם. לדבריו, בבוקר האירוע עמד מחוץ למרפאה יחד עם המתלונן, עת הגיעו שני אנשים ברכב למרפאה, ואחד מהם רצה להיכנס לטיפול

דחוף. השניים החלו לצעוק, והמתלונן סירב להכניסם, כנראה בשל האירוע הקודם. ד"ר יעקובוב נשאל לפרטים והבהיר כי בשלב הראשון יצא מהרכב הנאשם 1 וכשבקשתו סורבה, יצא הנאשם מן הרכב, דרש לקבל את הנאשם 1 לטיפול, ואז החל לצעוק ולאיים כמה פעמים, "שישרוף את המקום". בנוגע למתלוננת, העיד יעקובוב כי לא נכחה מחוץ למרפאה. עוד נשאל מדוע לא ניגש להתלונן בו ביום, והסביר כי היה לאחר עבודה ממושכת, ולא רצה להתעכב במשך שעות נוספות בתחנה, לכן ניגש כשמצא לנכון.

ה. העולה מכל האמור הוא כי שלושת עדי התביעה מסרו כולם אודות איומי הנאשם בפתח המרפאה. גם אם לא ידעו לדייק אודות כל פרט מהשתלשלות האירוע, אין בכך כדי להפחית מתוקף עדותם. אני ערה לקושי מסוים העולה מעדות המתלוננת בכך שטענה כי הנאשם איים שישרוף את המקום, הן באירוע הראשון והן בשני (עמ' 41 ש' 14), בעוד שבחקירתה במשטרה (נ/1) טענה כי האיום בעניין שריפת המקום נאמר רק באירוע הראשון, מפי הנאשם 1, ואילו באירוע השני שמעה איומים אחרים: "אני אזיין אתכם אתם תשלמו". עם זאת, אין בכך כדי לשנות מן העובדה שאף לגרסתה, הנאשם איים ביום האירוע.

ו. חיזוק לראיות התביעה ניתן למצוא בעדות הנאשם עצמו. בחקירתו במשטרה, אישר בפה מלא את ההתרחשות, ומיד כשנתבקשה תגובתו, הודה באיומים:

ש. תגובתך

ת. רגע של עצבים, מצטער על כל מילה, זה נאמר ואין שום משמעות לזה

ש. איימת לשרוף חנות

ת. כן אבל לא מתכוון לזה, זה רגע של עצבים.

ש. מה עם דניאל?

ת. הוא לא ידע מה מדבר, היו לו כאבים רגע של עצבים ואנחנו לא מתכוונים למה שנאמר

שם ולא נתקרב לשם יותר"

ז. באופן מפתיע, בעדותו לפניי, לא מסר הנאשם גרסה ממשית לאירוע, אלא התבצר בטענה שאינו זוכר כלל את האירוע, ואינו זוכר מה אמר למתלוננים. הנאשם חזר על טענתו זו שוב ושוב, כמנטרה, גם כשניסתה ב"כ התביעה לרענן זכרונו ולהפנותו להודעתו. הנאשם המשיך לטעון כי אינו זוכר, אך באותה נשימה הבהיר כי "אבדן" זכרונו הוא מגמתי:

"מה אני יכול להגיד? שזה לא נשמע לי הגיוני. אני לא מכיר את עצמי כמי שיתקוף, וגם כמי שיענה וגם שהוא יגיד שאני אשורף, אם אמרתי שאשורף מן הסתם, אז למה זה לא קרה? לא שזה קורה אבל אני אומר למה שזה לא יקרה? הוא בתוך החנות הוא יקח סיכון שיקרה דבר הזה אם בן אדם אומר לו דבר כזה? הוא לא זוכר כלום הוא זוכר דבר אחד ממה שאני אמרתי שהוא טוען שאמרתי את זה, זה מה שהכי מעניין אותי אז גם אני לא זוכר כלום וגם לא זוכר שאמרתי דבר כזה (עמ' 56 ש' 1).

על גישתו זו חזר כמה פעמים:

"כמו שהוא העד אמר שהוא לא זוכר, גם אני לא זוכר" (שם ש' 23).

דברים אלה משקפים את גישתו הפולמוסנית, ולא הותירו רושם מהימן של מי שזועק את חפותו.

ח. אם לא די בכך, הנאשם טען שאינו זוכר כלל שנחקר במשטרה ואינו זוכר את תוכן החקירה:

ש. את העדות שמסרת בחקירה שלך שהיתה בסמוך לאירוע, יש היגיון שאז זכרת יותר ממה שאתה זוכר היום כי הגעת כמה ימים אחרי. אתה מסכים איתי שאז זכרת.

ת. לא מסכים. אני אומר לך שאני לא זוכר. את יכולה להזכיר לי דברים מלפני שנתיים?

ש. השוטר שחקר אותך העיד בבימ"ש ואישר שהוא שמע ממך את הדברים והחתים אותך על המסמך הזה ומה שהוא כתב זה דברים שאתה מסרת לו.

ת. לא זוכר.

ש. אני אומרת לך

ת. את יכולה להגיד אבל אני לא זוכר.

ש. יכול להיות שאתה לא זוכר היום אבל אז זכרת.

ת. לא ליודע להגיד לך

ש. איימת לשרוף את החנות.

ת. לא.

ש. אתה אומר שאתה לא זוכר.

ת. למה שאני אאיים.

הנה כי כן, הנאשם אינו זוכר, אינו רוצה לזכור, ואינו מוכן אף לאשר את ההנחה ההגיונית הבסיסית, לפיה זיכרוננו היה טוב יותר בסמוך לאירוע. "אבדן" הזיכרון מעורר פליאה, בייחוד נוכח טענתו לפיה התנהגות כמו זו המיוחסת על פי האישום אינה מאפיינת אותו. אם כך הדבר, ניתן היה לצפות כי האירוע החרג, או לכל הפחות עצם חקירתו במשטרה, יחרטו היטב בזיכרוננו.

ט. מול הקושי שעוררה גרסת הנאשם, המתלוננים הם אנשים פשוטים וחסרי אינטרס משלהם בתלונה. איש מהם לא ניסה להשחיר את הנאשם יתר על המידה, ולהיפך, כל אחד מהם העיד בתורו, כי אין להם עניין להזיק לו, וכל רצונם הוא להרחיקו מן המרפאה (עמ' 24 ש' 7-8; עמ' 36 ש' 6-7). בנוסף, גרסתם נתמכת על ידי ד"ר יעקובוב שאין לו שום נגיעה לעניין.

י. לא יכולה להיות מחלוקת על כך שהמילים המיוחסות לנאשם מהוות איום לפי חוק העונשין, זאת על פי המבחנים שנקבעו בהלכה הפסוקה (רע"פ 2038/04 **לם נ' מד"י** (4.1.06). כידוע, נקבע שם כי

"התנהגות שהיא מעשה איום אינה מוגבלת לצורה מסוימת והאיום יכול להימסר בכתב, בעל פה או בתנועות גוף". לאור זאת, אף אילו קיבלתי את גרסת הנאשם לפיה לא ייתכן שאמר את הדברים המיוחסים לו, עדיין היה בהתנהגותו באירוע כדי להטיל אימה, באופן המגבש את העבירה. אזכיר כי הנאשם הגיע יחד עם הנאשם 1 למרפאה, והשניים דרשו בכוחנות כי ינתן טיפול שיניים לנאשם 1. ניתן לתאר כי היה בהתנהגותו כדי להטיל מורא על כל אדם סביר, בהתאם למבחן האובייקטיבי החל בעבירת האיומים (עניין **לם לעיל**; ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מד"י** (11.2.98)) ובהתאם למבחן הצפיות (ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מד"י** (6.9.89). בנוסף, ברור שמתקיים כאן מבחן השליטה (עניין **חמדני לעיל**).

יא. הנאשם טען בסיכומיו כי יש לפסול את הודעתו במשטרה, בשל אי מתן זכות ההיוועצות בעורך דין, והפנה לע"פ 2868/13 **חייבטוב נ' מד"י** (2.8.18). לאחר עיון, אינני מוצאת כל דמיון בין אותו עניין לכאן. בפרשת **חייבטוב**, דובר במי שהיה עצור למשך כמה שבועות, במהלכם הוכנס לתא מעצרו מדובב, ונמנעה ממנו הזכות להיוועץ בעורך דין למרות בקשותיו המפורשות, שהועלו בכמה הזדמנויות. בשונה מכך, הנאשם דן לא נעצר כלל, אלא זמן לחקירה מראש, כך שהיה בידו להתכונן ולהיוועץ. בנוסף, במעמד גביית גרסתו, הודעה לו זכות ההיוועצות והוא חתם על טופס "**הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה**". אם לא די בכך, הודעה לו זכותו בשנית, בפתח מסירת ההודעה, והוא נשאל האם הוא צריך עורך דין, והשיב בשלילה. משכך, לא מצאתי כי נפגעו זכויותיו.

יב. גם אילו קיבלתי את הטענה לפיה נפל פגם באופן ההודעה על זכות ההיוועצות, הרי בהתאם להלכה הפסוקה, אין בכך כדי להוביל באופן אוטומטי לפסילת הודעת הנאשם, אלא על בית המשפט לבחון את מידת העוול שנגרם (ע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי** (4.5.06)). בעניינינו, לא שוכנעתי כלל כי נגרם עוול לנאשם, ולא נטען מפיו במשפט כי אילו נועץ בעורך דין היתה גרסתו שונה, אלא כל שנטען הוא כי אינו זוכר כלל מה אמר בחקירה. בנסיבות אלה, אין עילה לפסילת ההודעה, או אף להפחתה ממשקלה.

כל הנימוקים הללו מובילים למסקנה החד משמעית לפיה הוכח ביצוע העבירה מעבר לכל ספק סביר.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים.

ניתנה היום, ט"ז אב תש"פ, 06 אוגוסט 2020, במעמד
הצדדים.